

הדלעת הקסומה

וויטנאם

בכפר אחד חיה נערה בשם ניו טחו מאי. היו לה שערות שחורות ארוכות, עיניים שחורות מבריקות, לחיים ורודות ואצבעות זריזות מאוד. היא התייתמה מאבא ואמא וכפי שנהוג היה ראש הכפר העשיר לקח את היתומה אליה כמשרתת. היא עבדה אצלו מבוקר עד מאוחר בלילה, אספה עשבים למאכל התאואים, האכילה עופות, חפרה פקעות מניוקה המתוקות, ניקתה את החצר ובאומנות קלעה מחצלאות. תחת ידיה יצאו מחצלאות עם דוגמאות של ציפורים, נמרים ותאואים.

אך בעל הבית מעולם לא היה מרוצה מעבודתה. הוא קרא לה עצלנית ואוכלת חינם, צעק עליה ואפילו הכה. בעלת הבית ובתה לא התייחסה טוב יותר למאי. כשהיתומה בכתה, הם אמרו לה תמיד "את נערה עצלה ורשלנית! את לא יודעת לעשות שום דבר כפי שצריך. כזו כמוך אף אחד לא יחבב!"
אך לא כך זה היה. בשכנות חיה אישה זקנה אחת,

שלעתים קרובות חייכה בחביבות אל מאי האומללה, אך לא העזה אף פעם להגן עליה או להגיד עליה מילה טובה, כי חששה מהשכנים העשירים. מאי הרגישה מיד את החיבה של הזקנה, ולבה נפתח אליה כמו פרח. היא תמיד חשבה איך להוכיח תודה לאישה הזקנה, אך לא הייתה לה כל אפשרות לכך, והיא רק השתחוה לפניה כשפגשה אותה. אך יום אחד, כשמאיה יצא למרעה, רוכבת על תאו, ראה אותה צייד נמרים צעיר. הנערה

מצאה מאוד חן בעיניו. הוא הסתתר אחרי דקל ואחר כך עקב אחרי עדר התאואים כשאלה חזרו הביתה.

אזי הוא בא לבעל הבית, השתחוה לו וביקש ממנו למסור לו את מאי לאישה.

"טוב" ענה העשיר "אבל תצטרך קודם לעבוד אצלי שלוש שנים. מאי היא המשרתת האהובה עלי. היא אכלה אצלי הרבה אורז ואשתי נתנה לה במתנה גם שתי שמלות ישנות. אתה חייב לשלם בעבודתך על ההוצאות האלה.

הצייד הסכים. הוא השאיר את נשקו בבית, לקח מעדר ויצא לעבוד בשדות של בעל הבית העשיר. הוא עבד בחריצות, אבל בעל הבית נתן לו תמיד עבודה במקומות רחוקים מאלה שבהם עבדה מאי ולא נתן להם להיפגש. ובכל זאת האהבה גברה על כך. מאי קלעה לצעיר כובע בעל שוליים רחבים ומדי פעם שלחה לו אגוזים עטופים בעלה, כך שהגבעולים שלהם סימנו את האותיות הראשונות של שמו.

הצעיר לא נשאר חייב. הוא תפס זרזיר ולימד אותו לצפצף רק מילה אחת "אוהב". הוא היה משחרר אותו למרעה והזרזיר היה מתיישב על אחד התאואים ושר למאי את המילה.

זמן רץ מהר. עברה כבר השנה שנייה של עבודתו של הצעיר, שעבד לשביעות רצונו הרבה של בעל הבית. אך

הרשעות שלו לא נתנה לו לשבח את הפועל. הצייד היה זריז, חרוץ ונבון, והעשיר ראה בו חתן מתאים לבתו. "בקרוב יגיע המועד ואני אאבד בבת אחת שני פועלים טובים. ואם אצליח לשכנע את הצעיר שיישא את בתי, שנים רבות יישאר אצלי פועל טוב." והוא רמז את רעיונו לצעיר. אך זה אהב רק את מאי. גמר העבודה של הצעיר התקרב ובעל הבית התייעץ עם אשתו.

"אילו ניו טחו מאי נעלמה מעיניו" אמר לאישה "אולי הצייד היה מתאהב בת שלנו."

"נכון, אני חושבת שצריך לזרוק את מאי לנהר" אמרה האישה.
וכך חשב גם הוא. כשהנערה הלכה לכבס לבנים של בעלי הבית בנהר, אשת העשיר התגנבה מאחוריה ודחפה אותה למפל מים עמוק. מים סבבו את הנערה. הדרקון הירוק, החי על קרקעית הנהר, תפס את מאי. לבה של הנערה דפק חזק. היא הבינה שסופה קרב. הביטה למעלה וראתה על שפת

הנהר עץ שעליו נדבקה, בחוטרים דקים, דלעת גדולה. "הו, כמה שאני מקנאה בך!" נאנחה הנערה הטובעת. "את מקנאה?" שאל הדרקון הירוק "את, בת אדם, רוצה לחיות כמו דלעת?"

"כן!" ענתה הנערה "הרי לא היו לי בכלל חיים, לא יכולתי לעשות דבר כרצוני. הדלעת הזו מאושרת הרבה יותר ממני. היא מתחממת בשמש, רוח מלטפת אותה, העלים מחבקים אותה. ואם היא תרצה ליפול, יעשו ממנה כד או סיר."

"אז טוב!" אמר הדרקון הירוק "אני הופך אתך לדלעת!" והוא הוציא אותה מהנהר, זרק על החוף, והיא הפכה לדלעת, תלויה על עץ קרוב לחוף.

עכשיו ניו טחו מאי יכלה בפעם הראשונה לנשום. היא יכלה להיות מאושרת אילו לא הדאגה לאהוב שלה. בינתיים בעל הבית העשיר הודיע לצייד הצעיר שמאי ברחה עם קוסם נודד. אך הצעיר, שהיה גשש מעולה, לא האמין והלך בעקבות של מאי שהובילו אותו עד הנהר ושם נעלמו. הוא ניסה לפשפש בקרקעית הנהר במוט במבוק ארוך, אך הדרקון הירוק משך ממנו את המוט ורק צעק עליו. וכך הצעיר לא מצא את אהובתו, אך למרות זאת לא חדל לחשוב עליה.

עכשיו ימיה של מאי היו שקטים. מים כחולים המשיכו לזרום בנהר, הדרקון הירוק המשיך לשכב בקרקעית הנהר, ומדי פעם עברה שם גם סירה של הדייגים. שקט ושלווה היה סביב.

פעם אחת הגיע לחוף הנהר האישה הזקנה שחיבבה את מאי. היא נעמדה ליד העץ שעליו תלויה הייתה הדלעת והביטה למעלה. "איזו דלעת יפה! חבל רק שהיא תלויה כל כך גבוה ואני לא יכולה להגיע אליה, הייתי עושה ממנה קערה או מכל יפה."

ופתאום הדלעת התנדנדה וגלשה לידיה של הזקנה לאורך הענפים.

"כל כך יפה!" קראה הזקנה "תכף אחתוך אתך!" ואז הדלעת התחילה לרעוד כאילו אומרת "לא צריך". "באמת, לא כדאי לחתוך. נשאיר אתך כפי שאת" אמרה האישה "את כה יפה, חבל לחתוך". היא הביאה את הדלעת הביתה ושמה על מדף בקרבת התנור.

מאותו היום באו לזקנה ימים טובים. כאשר קיבלה במתנה דג, לא הייתה צריכה לדאוג להכנתו כי למחרת הדג היה כבר מטוגן, מתובל ומוכן לאכילה. אם בערב

הביאה עשבים לקליעת מחצלאות, בבוקר המחצלאות היו כבר מוכנות. ועוד איזה מחצלאות! מצויירות בעופות ובחיות, כאלה שהביאו לה מחירים טובים בשוק. הזקנה לא הבינה מי עוזר לה ומספר פעמים ניסתה לצפות בלילה איך קורים הדברים, אבל נרדמה כל פעם. אך פעם, כשהביאה שוב מחצלאות שלה לשוק ראה אותן הצייד הצעיר. הוא מיד הכיר את האומנות של מאי ולבו נרעד משמחה.

"מאין לך המחצלאות האלה?" שאל "הכרתי פעם נערה שקלעה מחצלאות כאלה אך היא נעלמה."

הזקנה סיפרה לו שאת המחצלאות היא מוצאת אצלה כל בוקר, אך אינה יודעת מי מכין אותן. ואז ביקש הצייד שהזקנה תוביל אותו אל ביתה.

בערב הם הסתתרו אחרי מחיצה קלועה והתחילו

לצפות. הזקנה שתתה כוס תה ונרדמה מהר. האש בתנור נחלשה ורק הודות לירח שהציף את העולם באור כחול-ירוק אפשר היה לראות מה נעשה בבית.

פתאום הדלעת המונחת על המדף התחילה להתנענע ונפתחה לשניים ברעש, וממנה יצאה אישה קטנה. היא ירדה לרצפה והתחילה לגדול ממש בעיני הצופה ותוך רגע הפכה לניו טחו מאי. תוך שירה שקטה מאי הסתובבה בצריף, ואחר כך כיסתה את הזקנה הישנה, והתחילה לקלוע מחצלת. בקרוב תתחיל הזריחה והציפורים כבר התעוררו.

"מה לעשות?" חשב הצייד הצעיר "איך לשחרר את מאי מהכישוף?" ואז הוא נזכר בזרזיר שלו. שרק והציפור באה אליו. לקח זמן של לחישות, עד שהציפור הבינה מה רוצים ממנה. ואז הזרזיר לקח את הדלעת במקור ורצה להוציא אותה מהצריף. אלא שלא היה לו לכך כוח מספיק. הדלעת נשמטה ממקורו ונפלה לתוך האש. פרצה להבה ותוך רגע הדלעת הפכה לעפר. הכלא המכושף של ניו טחו מאי נשרף ובכך נשבר הכישוף של הדרקון הירוק, כי לנערה לא היה כבר איפה להסתתר. מאותו רגע צייד הנמרים וניו טחו מאי לא נפרדו יותר וחיו עוד זמן רב באושר.